

היום נלמד בעזרת ה':

דף קט

[ע"פ ביאור הכרותא]

אמרי: בהדי מאן נשדר [אמרו: עם מי נשלח את הדורון]?
נשדר בהדי [נשלח עם] **נחום איש גם זו, דמלומד בנסים הוא.**
כי מטא להווא דיורא [כשהגיע נחום לאותו מלון], **בעא למיבת** [רצה ללון].
אמרי ליה: מאי איכא בהדך [אמרו לו בני הבית: מה הבאת איתך]?
אמר להו: קא מובילנא כרגא לקיסר [אני מוביל מס לקיסר].
קמו בני הבית בליליא, שרינהו לסיפטיה [פתחו את הארגז], **ושקלו כל דהוה גביה**
[ולקחו כל מה שהיה בתוכו], ומלנהו עפרא [ומלאוהו עפר].
כי מטא להתם - אישתכח עפרא [כאשר הגיע נחום איש גםזו אל הקיסר, נמצא
 שהביא בארגז עפר].

אמר הקיסר: אחוכי קא מחייכי בי יהודאי [היהודים לועגים לי]!
אפקוהו למקטליה [הוציאו את נחום כדי להרגו, על שזילזל במלך].
אמר נחום כהרגלו: גם זו לטובה.

אתא אליהו, ואידמי להו כחד מינייהו [בא אליהו, ונדמה ליושבים לפני המלך
 כאחד מהם]. **אמר להו: דילמא האי עפרא אינו עפר פשוט, אלא מעפרא דאברהם**
אבינו הוא, דהוה שדי עפרא - הוה חרבי, גילי - הוה גירי?
בדוק - ואשכחו הכי [ומצאו שאכן עפר כזה הוא].
הוה מחוזא דלא הוה קא יכלי ליה למיכבשיה [היה מחוז שלא היו יכולים חילותיו
 של המלך לכבשו]. **שדו מההוא עפרא עליה** [זרקו על אותו מחוז מהעפר] -
וכבשוה.

עיילוהו לבי גנזא [הכניסו את נחום לבית גנזיו של המלך], **אמרי** [אמרו לו]: **שקול**
דניחא לך [קח מה שאתה חפץ].

מלייה לסיפטא דהבא [מילא נחום את הארגז בזהב].
כי הדר אתא [כשחזר נחום לארץ ישראל], **עבר שוב דרך אותה אכסניא. אמרו ליה**
הנך דיורי [אמרו לו בני המקום]: **מאי אמטית לבי מלכא** [מה הבאת לבית המלך]?

אמר להו: מאי דשקלי מהכא - אמטאי להתם [מה שנטלתי מכאן - הבאתי לשם, לבית המלך].

שקלי אינהו [לקחו גם הם מעפר המקום], **אמטו להתם** [והביאו לבית המלך].

בדקו אנשי המלך את העפר, וראו שאינו אלא עפר פשוט!

קטלינהו להנך דיורי [הרגו את אותם דיירים].

שנינו במשנתנו: **דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא וכו'.**

מאי עבוד, מה עשו אנשי דור הפלגה?

אמרי דבי רבי שילא: אמרו אנשי אותו דור: **נבנה מגדל, ונעלה לרקיע, ונכה אותו**

[את הרקיע] **בקרדומות, כדי שיזובו מימיו.**

מחכו עלה במערבא [גיחכו על דבריהם בארץ ישראל], משום שאם כן, שרצו אנשי

אותו דור להגיע לשמים, למה בנו את המגדל בבקעה? **ליבנו אחד בטורא** [שיבנו

את המגדל על אחד ההרים]!

אמר רבי ירמיה בר אלעזר: נחלקו אנשי דור הפלגה לשלש כיתות:

כת אחת אומרת: **נעלה לרקיע, ונשב שם.**

וכת אחת אומרת: **נעלה ונעבוד עבודה זרה.**

וכת אחת אומרת: **נעלה ונעשה מלחמה.**

זו שאומרת נעלה ונשב שם - הפיצם ה' ופזרם בכל העולם.

וזו שאומרת נעלה ונעשה מלחמה - נעשו קופים, ורוחות [כלי גוף וצורה],

ושידים [יש להם צורת אדם, ואוכלים ושותים כבני אדם], **ולילין** [צורת אדם להם,

אלא שיש להם כנפים].

וזו שאומרת נעלה ונעבוד עבודה זרה - "כי שם כלל ה' שפת כל הארץ". כלכל

הקדוש ברוך הוא לשונם, כדי שלא יהא אחד מכיון לדעת חבירו לעבוד עבודה זרה.

תניא, רבי נתן אומר: כולם לשם עבודה זרה נתכוונו.

והראיה: שהרי **כתיב הכא,** בענין המגדל: **"נעשה לנו שם",** ו**כתיב התם,** גבי עבודה

זרה: **"ושם אלהים אחרים לא תזכירו".**

מה להלן - עבודה זרה, אף כאן, גבי דור הפלגה - **עבודה זרה. אמר רבי יוחנן:**

אותו **מגדל, השליש העליון שלו, נשרף. השליש התחתון שלו, יסודו, נבלע** בקרקע.

וה**שליש** האמצעי - **עדיין קיים.**

אמר רב: **אזיר מגדל,** דהיינו, מי שעומד סביב אותו מגדל, ורואה את אזירו ומראה

גובהו - **משכח.** שכך נגזר על אותו מקום, שיגרום לשכחה. ולכן אנשי דור הפלגה

שכחו את לשונם.

אמר רב יוסף: **בבל ובורסיף** [מקומות הם] - **סימן רע לתורה**. שמקומות אלו משכחין הלימוד, משום שהם עומדים באויר המגדל.

מאי בורסיף [מהו שם זה "בורסיף"]?

אמר רבי **אסי**: בור שאפי [בור שנתרוקנו מימיו]. כלומר, שאדם הנמצא שם - משכח כל תלמודו.

שינו במשנתנו: **אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא וכו'.**

תנו רבנן: **אנשי סדום אין להן חלק לעולם הבא, שנאמר: "ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד". רעים - בעולם הזה, וחטאים - לעולם הבא.**

אמר רב יהודה: **רעים - בגופן, שהיו שטופים בזימה. וחטאין - בממונם, שלא היו עושין צדקה.**

שהיו **רעים בגופן**, למדים מדכתיב כאן שאנשי סדום היו "רעים", וכתוב גבי יוסף, כשרצתה אשת פוטיפר לפתותו לזנות, שאמר לה: **"ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחטאתי לאלהים"**. הרי שרעה - היינו זימה.

ושהיו **חטאים בממונם**, למדים מדכתיב כאן "חטאים", וכתוב גבי צדקה: "ורעה עינך באחיך האביון וגו' והיה בך חטא".

"לה" - **זו ברכת השם** [בלשון סגי נהור. דהיינו - קללה].

"מאד" - **שמתכוונים וחטאים** [שעושים במזיד].

במתניתא **תנא** להיפך: **רעים - בממונם, וחטאים - בגופן.**

רעים בממונם, דכתיב: "ורעה עינך באחיך האביון". וחטאים בגופן, דכתיב גבי יוסף ואשת פוטיפר: "וחטאתי לאלהים".

"לה" - **זו ברכת השם.**

"מאד" - **זו שפיכות דמים. שנאמר: "וגם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד וגו'."**

תנו רבנן: **אנשי סדום לא נתגאו - אלא בשביל טובה שהשפיע להם הקדוש ברוך הוא.**

ומה כתיב בהם: **"ארץ ממנה יצא לחם** [שהיתה ארץ שבעה וטובה], ותחתיה **נהפך כמו אש** [ואחרי כן נהפכה], **מקום ספיר אבניה ועפרת זהב לו, נתיב לא ידעו עיט, ולא שזפתו עין איה, לא הדריכוהו בני שחץ, לא עדה עליו שחל"**.

אמרו אנשי סדום: **וכי מאחר שארצנו היא "ארץ ממנה יצא לחם ועפרת זהב לו", שיש לנו שפע לחם, למה לנו עוברי דרכים? שאין באים אלינו אלא לחסרינו**

מממוננו!

בואו ונשכח תורת רגל מארצנו, שלא יעברו בארצנו עוברי אורח. **שנאמר:** "פרץ נחל מעם גר הנשכחים מני רגל דלו מאנוש נעו". והיינו: "פרץ נחל" - פרץ הקדוש ברוך הוא נחל גפרית ואש. "מעם גר" - מהמקום שהיה הנחל הולך, למעלה, והשליכו על "הנשכחים מני רגל" - אלו שרצו לשכח רגל אדם מארצם. "דלו מאנוש נעו" - נתדלדלו מארצם, ונעו לדראון.

דרש רבא: מאי דכתיב: "עד אנה תהותו על איש תרצחו כלכם כקיר נטוי גדר הדחיה?"

מלמד שהיו אנשי סדום נותנין עיניהן בבעלי ממון, ומושיבין אותו אצל קיר נטוי שעומד ליפול, ודוחין אותו עליו כדי שימות, ובאים ונוטלין את ממונו. והיינו "תהותו" - תבקשו תרמיות ותואנות, "תרצחו כלכם" על ידי "קיר נטוי".

דרש רבא: מאי דכתיב: "חתר בחשך בתים יומם חתמו למו לא ידעו אור?"

מלמד שהיו אנשי סדום נותנים עיניהם בבעלי ממון, ומפקידים אצלו אפרסמון, שריחו נודף ביותר, ובעלי הממון היו מניחים אותו בבית גנזיהם. שכן דרך השומרים, להניח את הפקדון בבית גנזיהם, כדי שיהא משומר יפה.

לערב באים אלו שהפקידו את האפרסמון, ומריחין אותו ככלב. **שנאמר:** "ישונו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר".

ובאים וחותרים שם, באותו מקום שהטמינו בעלי הממון את האפרסמון, ונוטלין אותו ממון שנמצא שם, בבית גנזיהם.

וזוהו "חתר בחשך בתים יומם חתמו למו", שהיו אנשי סדום סוגרים וחותרים את האפרסמון שלהם, כדי להפקידו ביד בעלי הממון.

"ערום הלכו מבלי לבוש, ואין כסות בקרה, חמור יתומים ינהגו, יחבלו שור אלמנה, גבלות ישיגו, עדר גזלו וירעו". "והוא לקברות יובל, ועל גדיש ישקוד".

דרש רבי יוסי בציפורי את אותו מקרא: "חתר בחשך בתים וגו'", והסביר את מה שעשו אנשי סדום, שהפקידו אפרסמון אצל בעלי הממון.

אחתיין היא ליליא תלת מאה מחתרתא [נחתרו באותו לילה, לאחר שדרש דרשתו, שלש מאות מחתרות] **בציפורי**. שעשו הגנבים כפי שעשו אנשי סדום, הפקידו אפרסמון, ועל ידי כן ידעו היכן מפקידים בעלי הממון את ממונם.

אתו וקא מצערי ליה [באו אנשי המקום וציערוהו]. **אמרו ליה: יהבית אורחיה לגנבי** [הראית את הדרך לגנבים]!

אמר להו: מי הוה ידענא דאתו גנבי [וכי הייתי יודע שיבואו גנבים].

כי קא נח נפשיה דרבי יוסי [כאשר נפטר רבי יוסי], **שפעי מרזבי דציפורי דמא** [שפעו מרזבי עירו ציפורי דם].

עוד אמרי אנשי סדום: **דאית ליה חד תורא - מרעי חד יומא** [מי שיש לו שור אחד, ירעה את בהמות כל העיר יום אחד]. **דלית ליה - לירעי תרי יומי** [ומי שאין לו כלל שוורים, ירעה את בהמות העיר שני ימים].

ההוא יתמא בר ארמלתא [היה ביניהם יתום בן אלמנה]. **הבו ליה תורי למרעיה** [נתנו לו שוורים לרעות], **אזל שקלינהו וקטלינהו** [הלך, לקחם ושחטם].
אמר להו לבעלי השוורים: דאית ליה תורא - נשקול חד משכא [מי שיש לו שור, יקבל עור אחד], **דלית ליה תורא - נשקול תרי משכי** [ומי שאין לו שור, יקבל שני עורות].

אמרו ליה: מאי האי?

אמר להו: סוף דינא - כתחילת דינא. מה תחילת דינא, דאית ליה תורא מרעי חד יומא, דלית ליה תורי - מרעי תרי יומי,

אף סוף דינא: דאית ליה חד תורא - לשקול חד, דלית ליה תורא - לשקול תרי.
 עוד תקנה היתה בסדום: **דעבר במברא** [מי שעוכר את הנהר על ידי המעבורת] - **ניתיב חד זוזא** [נותן לבעל המעבורת זוז אחד]. **דלא עבר במברא - ניתיב תרי** [ומי שלא עבר במעבורת, אלא הגיע בדרך אחרת - נותן שני זוזים].

דהוה ליה דרא דלבני [מי שהיה מגבל לבנים, והיתה סדורה לפניו שורה של לבנים] - **אתי כל חד וחד שקיל חדא** [בא כל אחד ואחד מאנשי העיר, ונטל לבנה אחת].
אמר ליה כל אחד מהם לבעל השורה: וכי מה החסרתי אותך? אנא חדא דשקלי
 [אני נטלתי רק לבנה אחת]!

דהוה שדי תומי או שמכי [מי שהיה מפזר ושוטח לפניו שומין או בצלים ליבשן], **אתו כל חד וחד שקיל חדא** [בא כל אחד ונטל אחד], **אמר ליה: אנא חדא דשקלי.**
ארבע דייני היו בסדום, ואלו שמותם: שקראי, ושקרוראי, זייפי [זיפן], ומצלי דינא [מעוות דין].

דמחי ליה לאיתתא דחבריה, ומפלא ליה [מי שהכה את אשת חברו, והפילה ולדה], **אמרי ליה** [אומרים לו לבעל האשה]: **יהבה ניהליה דניעברה ניהליך** [תן למכה את אשתך, עד שתתעבר ממנו עבורך].

דפסיק ליה לאודנא דחמרא דחבריה [מי שחתך אוזן חמורו של חברו], **אמרו ליה לבעל החמור: הבה ניהליה עד דקדחא** [תן לו את החמור עד שיצימיח אוזן חדשה], **כי אין זה ראוי שיחזיר לך את החמור כשאינו שלם.**

דפדע ליה לחבריה [מי שפצע את חברו], **אמרי ליה למוכה: הב ליה אגרא, דשקל לך דמא** [תן למכה שכר, שהרי הקיז לך דם].

דעבר במכרא - יהיב ארבעה זוזי. ואילו **דעבר במיא** [מי שעבר במים, ולא השתמש במעבורת] - **יהיב תמני** [שמונה] **זוזי**.

זימנא חדא אתא ההוא כובס, **אילקע להתם** [פעם אחת בא כובס, ונקלע לשם, למקום שעוברים את המים במעבורת]. **אמרו ליה: הב [תן] ארבע זוזי.**

אמר להו: אנא במיא עברי [אני עברתי במים].

אמרו ליה: אם כן - הב תמניא, דעברת במיא.

לא יהיב [לא נתן להם]. **פדיוהו** [פצעוהו].

אתא לקמיה דדיינא [בא אותו כובס לפני הדיין שבסדום], לקבול על כך שפצעוהו.

אמר ליה הדיין לכובס: הב ליה אגרא, דשקיל לך דמא [תן לו שכר על כך שהקיז

לך דם], **ועוד תמניא זוזי - על כך דעברת במיא. אליעזר עבד אברהם איתרמי**

התם [נקרה בדרכו לשם]. **פדיוהי** [פצעוהו] **אנשי סדום.**

אתא לקמיה דיינא.

אמר ליה הדיין לאליעזר: הב ליה אגרא, דשקיל לך דמא!

שקל גללא [נטל אליעזר מקל], **ופדיוהי איהו לדיינא** [ופצע הוא את הדיין].

אמר לו הדיין: מאי האי? מה זה שפצעתני?

אמר ליה אליעזר: אגרא דנפק לי מנך [השכר שמגיע לי ממך] **על כך שהקזתי לך**

דם - הב ניהליה להאי [תן אותו לבעל דיני, שפצעני]. **וזוזי דידי - כדקיימי קיימי**

[והכסף שלי ישאר במקומו].

הויא להו פורייתא דהוו מגני עלה אורחין [היתה להם לאנשי סדום מיטה, שהיו

מלינים עליה אורחים].

כי מאריך [כאשר היה האורח ארוך יותר מהמיטה] - **גיזי ליה** [היו חותכים אותו,

כדי להתאימו לאורך המיטה].

כי [כאשר] **היה האורח גוץ - מתחין ליה** [היו מותחים אותו, כדי שיתאים לאורך

המיטה, עד שהיו אבריו מתפרקין].

אליעזר עבד אברהם אקלע להתם. **אמרו ליה: קום גני אפוריא** [בוא ולן על

המיטה].

הבין אליעזר את כוונתם, ולכם אמר להון: נדרא נדרי מן יומא דמיתת אמא - לא

גנינא אפוריא [נדר נדרתי מיום שמתה אמי, שלא אשן על מיטה].

כי הוה מתרמי להו עניא [כאשר היה נקלע עני לסדום], **יהבו ליה כל חד וחד**

דינרא [נתנו לו כל אחד ואחד דינר], **וכתיב שמיה עליה** [ושם הנותן היה כתוב על

המטבע], **וריפתא לא הוו ממטי ליה** [ופת לא היו נותנים לו, לעני], **כדי שימות**

ברעב.

כי הוה מית [כאשר היה אותו עני מת ברעב], אתי כל חד וחד, שקיל דידיה [בא כל אחד ואחד מבני סדום, מזהה את מטבעו על פי השם שהיה כתוב עליה, ונוטלה].

הכי אתני בינייהו [כך התנו ביניהם] אנשי סדום: **כל מאן דמזמין גברא לבי הילולא** [כל מי שמזמין אורח לסעודת שמחה] - **לשלח גלימא** [יטלו ממנו את בגדו].

פעם אחת **הוי האי הילולא** [היתה שם שמחה], **אקלע אליעזר להתם, ולא יהבו ליה נהמא** [ולא נתנו לו פת].

כי בעי למסעד [כשרצו להתחיל לסעוד], **אתא אליעזר, ויתיב לסיפא זכולהו** [בא אליעזר, והתיישב בסוף הקרואים].

אמרו ליה: מאן אזמנך להכא [מי הזמיןך לכאן]?

אמר ליה להווא דיתיב [אמר אליעזר לזה שישב לצידו]: **אתה זמנתן** [הזמנתני].
אמר אותו אדם שישב לצידו בליבו: **דילמא שמעי בי דאנא אזמינתיה** [שמא ישמעו הציבור את דבריו של אליעזר, שאני הזמנתיו], **ומשלחי ליה מאניה דהאי גברא** [ויטלו ממני את בגדי]!

שקל גלימיה הווא דיתיב גביה [נטל אותו אדם את בגדו], **והרט לכרא** [וברח החוצה].

וכן עבד לכולהו [וכך עשה אליעזר לכולם, שאמר על כל אחד מהם שהוא הזמין], **עד דנפקי כולהו** [עד שיצאו וברחו כולם], **ואכלא איהו לסעודתא** [ואכל הוא, אליעזר, את כל הסעודה].

הויא היא רביתא [היתה שם נערה] **דהות קא מפקא ריפתא לעניא בחצבא** [שהוציאה פת לעני בכד, כשהלכה לשאוב מים, כדי שלא יראו בני העיר].

איגלאי מלתא [נתגלה הדבר] לבני סדום.

שפיוה זובשא [משחו אותה בדבש], **ואוקמוה על איגר שורא** [והניחוה בראש החומה, שהוא מקום גבוה וגלוי].

אתא זיבורי [באו הדבורים] - **ואכלוה**.

והיינו דכתיב: "ויאמר ה' זעקת סדם ועמרה כי רבה", **ואמר רב יהודה אמר רב: על עיסקי ריבה** [נערה]. שלשון "כי רבה" משמע - על עסקי ריבה.

שנינו במשנתנו: **מרגלים אין להם חלק לעולם הבא**.

שנאמר: "וימתו האנשים מוצאי דבת הארץ רעה במגפה". **"וימתו" - בעולם הזה. "במגפה" - לעולם הבא**.

שנינו במשנתנו: **עדת קרח אין להם חלק לעולם הבא**.

שנאמר: "ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל". "ותכס עליהם הארץ" - בעולם הזה. "ויאבדו מתוך הקהל" - לעולם הבא. דברי רבי עקיבא. רבי אליעזר אומר: חיים הם לעולם הבא. שעליהם אמר הכתוב: "ה' ממית ומחיה, מוריד שאול ויעל". והיינו, שהקדוש ברוך הוא הורידם לשאול, שבלעתם הארץ, והוא יעלם לעתיד לבוא.

תנו רבנן: עדת קרח - אין להם חלק לעולם הבא. שנאמר: "ותכס עליהם הארץ" - בעולם הזה. "ויאבדו מתוך הקהל" - לעולם הבא. דברי רבי עקיבא. רבי יהודה בן בתירא אומר: עדת קרח הרי הן כאבידה המתבקשת [שמחפשים אחריה]. שנאמר: "תעיתי כשה אבד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי". שכך אמר דוד על בני קרח: "תעיתי כשה אבד" - הם, בני קרח, תעו כשה אובד. "בקש עבדך" - ואתה ברחמיך הרבים בקש את עבדך, ותביאם לחיי עולם הבא. "מצותיך לא שכחתי" - שהרי הם קיימו כל מצותיך, כדכתיב: "כי כל העדה כולם קדושים".

כתוב בפסוק: "ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי וזתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן".

"ויקח קרח". אמר ריש לקיש: שלקח מקח רע לעצמו [שהתחיל בקטטה].

"קרח" - שנעשה קרחה בישראל [שנבלע בארץ עם עדתו].

"בן יצהר" - בן שהרתח [שהכעיס] עליו את כל העולם כצהרים [וזזהו לשון "בן יצהר"].

"בן קהת" - בן שהקהה שיני מולידיו [שנתביישו אבותיו במעשיו הרעים, ונתקהו שיניהם].

"בן לוי" - בן שנעשה לוייה בגיהנם.

ומקשינן: למה סיים הפסוק בייחוסו של קרח בלוי? וליחשוב נמי [שיאמר הפסוק גם] "בן יעקב", והיינו - בן שעקב עצמו לגיה נם!

אמר רב שמואל בר רב יצחק: יעקב בקש רחמים על עצמו, שלא יוזכר במחלוקתו של קרח. שנאמר: "בסדם אל תבא נפשי, בקהלם אל תחד כבדי". וזורשין כך את המקרא:

"בסדם אל תבא נפשי" - אלו מרגלים [שגם בשמות המרגלים לא מוזכר שהיו מזרעו של יעקב].

"בקהלם אל תחד כבדי" - זה עדת קרח. שביקש יעקב שלא יוזכר עמהם.

על שם מה נקראו דתן ואבירם בשמות אלו?

"דתן" - שעבר על דת אל.

“אבירים” - שאיבר עצמו [חיזק את לבבו. כמו “אבירי לב”] מעשות תשובה.
 “ואון בן פלת” -

“ואון” - שישב באינינות. שלבסוף, לאחר שמנעה ממנו אשתו להשתתף בעדת קרח, כפי שמובא להלן, עשה תשובה על כך שהיה בתחילה עמהם בעיצה.
“בן פלת” - שנעשו לו פלאות, וניצל מעדת קרח.

“בן ראובן” - בן שראה והבין שאין עדת קרח נוהגין כשורה, ופירש מהם.
אמר רב: און בן פלת - אשתו הצילתו. אמרה ליה: מאי נפקא לך מינה מי יהיה בראש, משה או קורח? **אי מר רבה** [אם משה יהיה הרב והגדול] - עדיין **אנת תלמידא** [אתה תשאר תלמיד]. **ואי מר רבה** [ואם קורח יהיה הגדול] - **אנת תלמידא** [גם אז אתה תשאר תלמיד]. אם כן, מה לך ולמחלוקת זו?
אמר לה: מאי אעביד [מה אעשה]? **הואי בעצה** [אני הייתי עם עדת קורח באותה עצה], **ואשתבעי לי בהדייהו** [ונשבעתי להם שאם יקראוני, אלך עמהם]!
אמרה ליה: ידענא דכולה כנישתא קדישתא נינהו [יודעת אני שכל אנשי העדה קדושים וצנועים הם], ואין הם מסתכלים בערוה. **דכתיבי: “כי כל העדה כלם קדשים”.**

אמרה ליה: תוב [שב ואל תעשה דבר], **דאנא מצילנא לך** [כי אני אציל אותך מהמחלוקת].

אשקיתיה חמרא, וארויתיה, ואגניתיה גואי [השקתה אותו יין עד שנשתכר, והשכיבה אותו בתוך האוהל].

אותבה על בבא [ישבה היא בפתח האוהל], **וסתרתה למזיה** [וסתרה את שערה].
כל דאתא, כל מי שבא לקרוא לאון בן פלת, חזיה [ראה את אשתו שהיא יושבת כשהיא פרועת ראש], **והדר** [וחזר לאחוריו], שהרי שיער באשה ערוה.
אדהכי והכי אבלעו להו [בין כך ובין כך, נבלעו עדת קורח בארץ].